

Bohoslužby v Zábřehu 2.února 2014

Lk 2,22-40

Milé sestry, milí bratři, narození dítěte klade na rodiče určité nároky. Je potřeba vyřídit papíry na matrice, zařídit registrace na pojišťovně, u lékaře, pak ještě dojít na sociálku pro případné porodné a pořešit rodičovský příspěvek. Dalo by se říct, že si to možná dnes s těmi papíry a úřady komplikujeme. V době Ježíšově to ale také nebylo jen tak. Když se narodil chlapec, navíc prvorozený, bylo třeba jej osmého dne obřezat a čtyřicátého dne přinést do chrámu oběť za očištění a dát za něj výkupné.

Ježíš se narodil jako někdo výjimečný. Možná by se dalo čekat, že některé věci by tím pádem nemusel podstupovat. Výjimeční lidé přeci mají občas nějakou tu výjimku z daných pravidel. Proč by tedy Ježíš a jeho rodičem měli podstupovat například pouť z Nazareta do Jeruzaléma jen proto, aby přinesli oběť za očištění matky a vykoupení prvorozeného syna? Nedalo by se zde přimhouřit oko, když jde o Ježíše, Božího Syna? On je přece jiný, on končí tuto éru obětí a podobných úkonů. Bylo by tedy na místě jeho rodiče těchto povinností zbavit a dát tak najevo, že on je přeci někým nad tímto světem a jeho zákony. Hospodin ale moc dobře věděl, koho vybrat za rodiče svého Syna. I když není vyloučeno, že je mohlo napadnout cokoliv, přes výjimečnost Ježíšovu se drželi toho, co předepisuje Zákon Mojžíšův. A tak se vydávají opět na cestu, aby přinesli oběti v Jeruzalémském chrámě. Právě tato cesta se stane dalším důležitým dílkem ve skládance Ježíšova života. Vždyť v chrámě dochází k setkání se dvěma pozoruhodnými svědky a navíc i tato cesta sama o sobě je důležitým svědectvím.

Prvním svědkem je Simeon. Už jsme o něm mluvili na konci roku, o jeho víře, vytrvalosti v očekávání. Jeho slova ukazují, co od Ježíše můžeme v dalším čase očekávat, jak se bude naplňovat jeho výjimečnost. Stane se jakýmsi centrálním bodem lidského života, měřítkem, podle kterého se tento život bude hodnotit. Jedni obstojí, jiní ne. Jeho slova se stanou pro lidský život přelomem, který rozhodne o lidské cestě. V čems se tak stane? To je jednoduché, setkání s Ježíšem je setkání s pravdou. A to je něco, co s člověkem dokáže udělat zajímavé věci. Představte si, že vám někdo najednou řekne, že všechno ve vašem životě je úplně jinak. Bílá není bílá, dobro není dobro, zlo není zlo. Jistoty, kterých se člověk držel, se otřesou v základech. Reakce na takový otřes lidského života je pak různá. Jedny to povzbudí, protože poznají, že pravda je mnohem příjemnější než život ve lži. Mnohým se však takový život líbí a proto se setkání s pravdou stane něčím nepříjemným, povede to k pádu.

Člověk má o sobě přeci jen veliké mínění. Cítí se být někým víc než druzí. A najednou se má dozvědět, že není o nic lepší než druzí? Lidská pýcha je tak odsouzena k pádu. Ten, kdo mířil příliš vysoko, spadne dolů. Kdo se držel při zemi, bude vyvýšen. Ježíš se stane tím, kdo uvede lidský život do jeho místa, ukáže člověku jeho hodnotu a postavení před Bohem. Je sice s podivem, že se mnoho srdcí ještě více zatvrdí, ale taková je skutečnost. Zvěst Boží vlády nad světem není zkrátka příjemná tomu, kdo nad ním chce vládnout sám. Proto přijde to, co asi milující rodič nerad zažívá, bude svědkem smrti svého dítěte. Simeonovo slovo je upřímné i vůči Ježíšově matce. Zasvěcení Ježíšovo nebude znamenat jen odloučení. Bude znamenat, že zemře. Výjimečné dítě tak vzbudí výjimečně silný odpor a nenávisť tam, kde se člověk nebude chtít sklonit před Bohem a bude chtít umlčet hlas volající ke svobodě. Takové je tedy svědectví Simeonovo. Dává poznat, že být matkou Božího Syna není cesta k hledání různých výsad a výjimek pro svou osobu. Je to spíše cesta pokorného odevzdání a naděje složené v Božím milosrdenství.

Druhé svědectví, svědectví prorokyně Anny je zase spíše pozitivní. Je další, které dokládá, že v Ježíši přichází někdo velice výjimečný, přichází ten, kdo naplní očekávání Boží spásy. Její život je pozoruhodný. Podobně jako u Simeona, i v něm je vidět velická důvěra a odevzdanost Bohu. Po svém ovdovění už se nechtěla znovu vzdát a radovat ze života. Jedinou radostí se jí stala služba Bohu. Dům Páně se stal i jí domovem. Je to krásný obraz toho, jak vypadá svědek Boží. Jakoby celá ta léta v chrámě čekala právě na tento okamžik. Podobně jako Simeon. Setkání s Ježíšem nemůže tedy končit jinak než chválou a svědectvím. Zároveň je to silná výpověď i pro Marii. Vždyť ta Anna prošla velkou bolestí, ztratila manžela, zůstala sama. Avšak našla svou cestu. Podobně jako ji může najít i Marie. Bolestná ztráta blízké, milované osoby není koncem života. Skutečný život se plní až tam, kde se dává do služby Bohu. A tak po slovech, která mohla vzbuzovat obavy, dochází na slova, která dávají naději. A nejen to, dávají poznávat, co je opravdu to nejpevnější v lidském životě a co může formovat život Josefa s Marií. I když mají velice významné dítě, i když by to mohlo pro ně samotné zakládat velice významné postavení, mají zůstat tím, k čemu jsou povoláni, tedy služebníky Božími. Jen v oddané službě Bohu je cesta, kterou lze naplnit lidský život.

Pro nás ten Annin život a jednání má vlastně stejný význam. Nemáme sice tu možnost, abychom byli rodiči Božího syna, avšak přesto se nám dostává poznání veliké Boží milosti a také poznání toho, že jsme velice cenní. Jsme Bohu milí, jsme jím povoláni, jsme jeho lid. Mohlo by to vést k pýše, že já jsem křesťan, dokonce evangelík, a kdo je víc. Jenže právě toto nás nesmí svádět. Plnost života je v tom, že dokážeme sloužit Bohu, nikoliv v tom, jak mnoho znamenáme, jak jsme významní. I pro nás platí stále stejná pravidla jako pro celé stvoření. Být ve spojení s Bohem tedy není důvod k žádným zvláštním výhodám a výsadám. Je to sice veliký dar, ale zároveň závazek. Znamená to pro nás dát svůj život jako oběť a být připraven přijímat z Boží ruky dobré i zlé. Navíc to znamená být připraven, že až časem poznáme, proč některé věci přišly a jaký je smysl služby, do které nás Bůh volá.

Cesta Josefa s Marií a Ježíšem do Jeruzaléma je i sama o sobě důležitým svědectvím. Důvodem je očistění Marie, tedy obřad, který se konal po ukončení určité lhůty po porodu. Kromě toho je ale také Ježíš uveden do chrámu. To je událost, která navazuje na vyjití Izraele z Egypta. Tenkrát při poslední ráně pomřelo vše prvorozené. Ušetřeni byli jen prvorození z Izraele, za které byl obětován beránek a prolita jeho krev. Aby se na tuto událost nezapomnělo, ustavil Bůh, že vše prvorozené patří jemu. Prvorozená zvířata se přinášejí jako oběť, prvorození synové se vykupují. Přivedení prvorozeného syna do chrámu tak představuje uznání Hospodinova nároku na toto dítě, vyznání, že patří jemu a jen Boží milostí tento dar mohou rodiče přijímat. Je-li Ježíš přiveden do chrámu, je tak potvrzeno jeho zasvěcení Bohu. Nikdo jiný na něj nemá nárok. Patří Bohu a kvůli němu bude chodit po tomto světě. Je zde, aby naplnil Boží plán. A zde se příběh setkává s našimi životy, zejména těmi, které jsou obdařeny milostí rodičovství. Každý lidský život je zasvěcen Bohu. Konkrétní podoba je různá. Příběh uvedení Ježíše do chrámu velice připomíná Samuele. I on byl zasvěcen Bohu, byl přiveden a v chrámě už zůstával. U Ježíše toto zasvěcení znamená, že časem bude procházet zemi, bude zvěstovat dobrou zprávu a nakonec bude trpět a zemře na kříži. Asi nic, co by si milující rodič pro své dítě představoval. Avšak v tom je právě ten respekt k Božímu nároku na člověka. S jeho vůlí, jeho plánem se musíme smířit. Není asi výjimkou, že rodiče mají o životě svých dětí jasnou představu. Sní, co by mohli dělat, sní o vnoučatech a tak podobně. Jenže pak dítě dospěje a přijde s tím, že vstoupí do kláštera, stane se mnichem, knězem. Pravda, v našich kruzích to asi není tak časté, ale stává se, že si děti zvolí cestu, u které cítí, že je voláním od Boha a my cítíme, že je spíš koncem našich snů. Je to pak asi zápas. Jediné vítězství v tu chvíli ale přijde, když zvítězí Bůh. Proto je dobré, když se rodiče nemodlí za své sny a plány pro své děti, ale modlí se za poznání Boží vůle pro životy jejich ratolestí, a za moudrost, jak je k naplnění této vůle dovést.

Uvedením Ježíše do chrámu se naplnila další část Boží cesty za člověkem. V to, který přichází na svět můžeme poznávat toho, kdo se s námi ztotožňuje opravdu ve všem. Cesta, kterou se vydává je cestou naplnění Božího zákona, nikoliv jeho rušení a obcházení. A to je i pro nás určitá inspirace. Mnohdy bychom rádi našli různé zkratky na cestě životem, jenže zkratky mohou být zrádné. Naplnění života nevede zkratkami, ale trpělivostí, se kterou člověk plní, co mu Bůh uložil.

Pane Ježíši, přišel jsi naplnit vůli svého Otce. Jeho vůlí je, abychom měli život a ten nám zůstával na věky. Prosíme o tvou milost, nechť také my umíme hledat, co je tvou vůlí v našich životech a jak ji můžeme naplnit.

Amen.

Neděle 2.února 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Neděle, 09 Únor 2014 14:29 - Aktualizováno Neděle, 09 Únor 2014 14:30
